

A night photograph of a city skyline reflected in water. The image is dark, with the city lights creating a shimmering reflection on the water's surface. A large, illuminated building is prominent in the foreground, and other city lights are visible in the background.

De tyske replikker
oversat til dansk

Den tyske tolk

Henrik Nissen

Den tyske tolk

Af Henrik Nissen

s. 83

Hun ringede til DSB og bestilte en retur med plads. Start klokken 16:30, ankomst lidt før midnat. Så ringede hun til Abendblatt Berlin og forklarede på gebrokkent tysk, at hun skulle i kontakt med en rutineret journalist med et indgående kendskab til byen. Hun blev stillet om til Günther Grabowski.

”Ja!” En mands dybe bas lød.

”Hallo, taler jeg med Günther Grabowski?”

”Ja! Korrekt!”

”Mit navn er Rikke Hansen, journalist i Danmark.”

”Javel. Goddag. Hvad kan jeg hjælpe dig med? Må jeg sige du?”

”Ja, tak. Jeg er ved at skrive en historie om en tysk, kvindelig tolk. Hun er død i Esbjerg og er en meget interessant kvinde. Hun har familie i Berlin og Dresden. Jeg tænkte, at du måske kan vise mig en smule af Berlin, min berlinerguide, så at sige. Kun nogle få dage.” Hun havde virkelig gjort sig umage med forberedelsen af den intro.

”Jeg har ikke ret meget tid til sådan noget. Men det lyder spændende, meget spændende. Hun er død i Danmark.”

”Ja, egentlig skudt. Politiet tror det er mord. Bestilt.”

”Meget interessant! Hmm, det må jeg også skrive noget om, tænker jeg”

”Du får det selvfølgelig betalt. Og du kan få en historie. Jeg tror, det bliver meget interessant.” Rikke var jomfru udi kunsten at overtale tyske journalister til at hjælpe danske kvinder i nød. Men hun kunne jo sagtens høre, at han allerede havde bidt på. Drab var da også godt stof i Berlin.

”Kann jeg lige overveje det. Måske til i morgen. Hvor meget tror du jeg får? Jeg kunne jo måske også afspadsere en smule.”

”Jeg har fået lov til at give dig en halv ugeløn. “

”Jeg sætter mig i forbindelse med dig i morgen.”

Grabowski fik nummeret til hendes arbejdsmobil.

”Høres ved” (indtil da)

Hun tog hjem for at pakke.

s. 88-91

Frank stod af ved Möckernbrücke, hvor stationens ur viste 22:23. Kvinden overfor var også stået af, men hun skulle ikke i samme retning som han. Hun smilede igen, da de skiltes. Han gik til venstre ad Hallesches Ufer og tog nærmeste fodgængerfelt over på den anden side af Möckernstrasse, Da han nåede Obentrautstrasse, gik han ikke længere. Han tog sin mobil og tastede et nummer. Et øjeblik ubeslutsomhed kom over ham, men ikke længe. Han trykkede på "kald op" og fik efter tredje ring en telefonsvarer. "Hallo. De har ringet til Friedrich Altmanns nummer. Læg venligst Deres navn og nummer efter tonen" Frank indtalte sit navn og nummer. Efter cirka tyve sekunder blev han ringet op.

"Hallo. Friedrich Altmann her. Er De Frank Bennetzen fra Esbjerg i Danmark?"

"Ja, hallo. Jeg er Frank Bennetzen."

"God aften. Hvad kan jeg hjælpe Dem med?"

"Det er lang tid siden. Jeg har ændret navn. Dengang hed jeg Frantz Joseph Gerner. Kann du huske mig?"

Et øjeblik tavshed.

"Vent venligst!"

Et øjeblik tavshed.

"Ja, hallo. Hvor er du?"

"Jeg står på Möckern(strasse), lige før Obentraut(strasse). I en brun jakke og kasket."

"Jeg sender lige en. Okay?"

"Okay!"

Frank ventede i 11 minutter, før en høj ung mand dukkede op ovre på den anden side. Han gav tegn til Frank om at komme over. Han præsenterede sig som Anton. De sagde ingenting, mens Anton med en noget sløv gang førte ham hen til en treetages og trykkede på knappen til øverste etage. Det buzz'ede. Da de nåede op, stod en stor, venligt udseende mand med langt, gråt hår og næsten hvidt fuldskæg og tog imod. Det var Friedrich.

"Hej, min bror. Må jeg give dig et knus?"

De omfavnede hinanden. Friedrich kyssede Frank på kind og pande, og mens han holdt Franks hoved, så han ham i øjnene. Den unge mand havde taget sin anorak af og et par tatoveringer stak frem under hans opsmøgede skovmandsskjorte.

"Det er min søn, Anton. Frantz, det er så længe siden. Alt for længe!" Friedrich omfavnede ham igen. "Frantze, min bror. Kom dog ind. Eller er det Frank?"

“Frank, tak. Jeg har vænnet mig til det.” Frank pegede i retning ad vennens ben, da han åbnede døren ind til stuen for Frank. “Dit venstre ben er skadet. Du halter.”

“Ja, det er lang tid siden. Og en lang historie. Og meget uinteressant.” Han trak på skuldrene.

Frank smilede let. Ærgerligt for hans ven. Men godt at se ham igen.

De satte sig ind i den lille stue, hvor væggene var fyldt med reproduktioner af alle de store malere. En kunstner gik dog igen tre gange: Kirchner. Ellers var der selvfølgelig Monets åkander, Degas' balletdanserinder, Chagalls elskende, Van Goghs kirsebærtræ, Picassos Gertrude Stein og mange flere. Som andre havde familiefotos havde han kunst. I det ene hjørne stod et lille tv. Persienerne var for.

“Hvad laver du i dag, Frank?”

“Jeg er lærer. I Esbjerg ved den danske Nordsø-kyst. Lige op ad vadehavet. Jeg underviser voksne.”

“Har du stadig din sidebeskæftigelse.”

“Nej, Friedrich, det har jeg ikke. Er jo dansk statsborger nu.”

“Nå da! Er du flygtet, hva'?”

Frank forklarede grundigt, hvordan han efter murens fald først var endt i London, hvor han var gået under jorden i fjorten måneder, indtil han med et nyt look, det vil sige uden skæg, uden læderjakke, uden støvler, turde komme op til overfladen igen. Et delvis nyt menneske med en ret fæl fortid.

“Det var et skrækkeligt liv. Med døden om hjørnet. Jeg vågner stadigvæk flere gange om natten – af og til.

“Også jeg.” Frank følte sig hjemme. Den altid meget snakkende Friedrichs gæstfrihed var uendelig, følte han.

De to gamle venner var allerede midt inde i deres fælles drøm, nøje overvåget af tunge skygger og skeletter i skabene. Et par Weinbrand og den stadigt pulserende gensynsglæde gjorde drømmene nærværende og mareridtene fjerne.

...

Med graviditeten fulgte bekymringer, irritation, følelse af omklamring, ansvarsfor nægtelse, desperation. Han måtte ud af det. De delte alt i porten, men han bandt sine midler i kroen og fik årligt et vist afkast sat ind på kontoen. Ikke meget, men en lidt bedre forrentning end i banken. Sønnen, Auguste, fik han kun at se til højtider. Han var ni nu. Anton var fra tiden i Berlin. Resultatet af et perifert bekendtskab.

“Så vidt kom det aldrig for mig,” sagde Frank efter Friedrichs beretning.

“Næ, du har jo aldrig været playboy som jeg. Men du ville være en god far.”

“Måske. Men, du ved, jeg lever næsten som skuespiller, hver dag. Skal passe på. Derfor har jeg også afbrudt mit forhold til en kollega, Frederikke. Hun er en slags chef nu.”

“Jeg forstår.”

“Nå, til sagen. Jeg har brug for din hjælp.”

“Okay!?”

“Kan du huske stasi'en, Hans Huber?”

“Ja, da. Sådan et svin. Han flygtede til USA, mener jeg.”

“Det vidste jeg ikke. Godt! Og han har været tilbage i ti år. Det er jeg sikker på.”

“Nå, det er da noget.”

“I dag hedder han Helmuth Schröder. Han har en bar i Marienstrasse. Og flere andre steder.”

“Og du tror ikke, han kun er barejer?”

“Præcis, og du husker sikkert de mange papirer, som forsvandt kun et par dage efter murens fald?”

“Ja! Men du og jeg var kloge.”

“Ja, Friedrich. Dem har jeg stadigvæk. Frank sendte sin ven et ”hvad siger du så”-smil.

”Jeg også, Frank.” De smilede stort til hinanden.

Friedrich så stadigvæk hyper-interesseret på Frank. Ingen ord i mange sekunder. Friedrich rejste sig. Han haltede hen til vinduet og kikkede ned på gaden. Frank gik på toilettet.

Han lukkede øjnene efter at have forvisset sig om at strålen ramte præcist. Af erfaring vidste han, at rammer man ikke siden, vil det sprøjte med enkelte dråber op over kanten, derfor var det godt at ramme. Alligevel tørrede han både penis, kant og gulv af. Hænderne nøjedes han med at vaske en enkelt gang. Friedrich stod stadig ved det samme vindue og kikkede ud. Han vendte sig, da Frank kom ind.

“Frantz! Nu tænker jeg forskellige ting. Hævn, hævn og afpresning. Rigtigt?”

“Bull's eye. Hvad siger du? Skal vi forsøge det?”

“Lad mig tænke over det en dag.”

“Behøver vi hjælp, eller?”

“Måske. Eller måske ikke. Kan du undersøge til i morgen, om det er sandt, det hele?”

“Selvfølgelig!”

Frank rejste sig. Klokkeren havde for længst passeret midnat. Han kunne være tilbage på Sylvia ved et-tiden.

s. 98-99

Ned ad trappen kom en kvinde. Håret var sat op, og hun var klædt i stærke farver. Nederdelen svingede omkring et par stærke ben, som bevægede sig hurtigt og målrettet. Hun kom smilende hen til dem. Hun var lille, cirka en meter og et par og tres. Trods hendes krops begrænsede størrelse, var stemmen en velklingende alt.

“Velkommen til Humboldt Universitet her i Berlin. Mit navn er Ulrikke Herz.” Hun gav dem hånden. De præsenterede sig. “I er kommet hele vejen fra Esbjerg for at besøge os?”

“Ja,” sagde Frank. “Og for at lære lidt om forskningen og undervisningsprogrammerne.”

“Og hvis vi kunne deltage i konferencen om de nye forskningsretninger og -metoder ..., som jo finder sted i dag?” lagde Henriette til.

Gorm understregede, at han bare var med som det tynde øl. Det var Frank og Henriette, der angiveligt var mest interesseret i universitetet.

“Okay,” sagde Herz, “først må I tilføje jeres navne på disse hangers erstens müssen Sie Ihre Namen auf diese Hangers zufügen. Med den kan I alene gå over det hele. På denne og næste etage.”

Konferencen skulle begynde 11:30 med lidt frokost først. De deltog på lige plan med professorerne og doktorerne, og hvad der ellers var af kendte lærde. God, tysk frokost.

...

I stedet for at aflyse sin aftale gik Gorm til biblioteket. Det var et kæmpe rum, flere etager højt. Han spurgte en bibliotekar, hvordan han kunne finde tidligere studerende, som havde læst sprog. Nok for ti til tolv år siden. Bibliotekaren så et øjeblik mistænksomt på ham, tastede så noget ind på pc'en, skrev noget ned på et stykke papir, som hun gav ham. Et tal og nogle bogstaver.

“Computeren lige ovre til højre er ledig. Her er adresse og password!”

“Mange tak!” sagde han og gik over til den anviste pc, mens han dunkede sig i hovedet. Klart, at det hele lå på nettet.

Han tastede den nedskrevne url ind i adressefeltet, og et skærmbillede viste underrubrikken “Studerende ved Humboldt Universitet”. Han gik 1999 til 2002 igennem og søgte på Anna Schröder. Der dukkede i alt 398 Anna'er op og 28 af dem hed Schröder. Han søgte på navnet plus “Sprog”, og denne gang kom der kun 213 Anna'er, hvoraf kun ti hed Schröder og af disse kun fem, der havde læst sprog. Disse fem var alle en Anna Schwerin Schröder.

s. 100

Berlin, torsdag, d. 11. april

Rikke var steget af på Hauptbahnhof og sad nu i taxaen til hotellet. Chaufføren var en kvinde med et udenlandsk udseende, talte et noget gebrokkent tysk. Omkring de 35. Helt sikkert mor. Kvinden havde hjulpet med bagagen og kørte udmærket, beslutsomt og byagtigt.

”Hvorhen?” havde hun spurgt med en kølig professionel stemme. Svagt smilende.

”Hotel Pension Kurfürst, Bleibtreustrasse 35.” Rikke gengældte smilet og besluttede sig for ikke at kommunikere mere end nødvendigt.

Da hun kom til hotellet og fik tøjet hængt op, besluttede hun at aflægge kollega Grabowski på Abendblatt et besøg. Hun ringede til hans mobil. Slukket, ingen forbindelse.

...

Ved siden af caféen lå til den ene side en shawarma, til den anden en belgisk ølbar. Ikke ringe! Et lokalt center for nydelse! Hun følte sig allerede velkommen og på hjemmebane. Tryk og opstemt.

Hun ringede igen.

”Grabowski!”

”Ja, hallo. Det er Rikke Hansen fra Esbjerg. Har du fundet ud af noget? Kan du hjælpe mig?”

”Ja, hallo. Det er okay med min chef. Så længe jeg skriver, hvad han forlanger, sagde han. Og hvad lønnen angår, så skal han blot de samme informationer, som jeg får. Og jeg skal skrive om det. Så, din avis betaler med info. Den ene hjælper den anden.”

”Det kan jeg garantere dig. Jeg vil også føje dit navn til min byline.”

”Perfekt! Så gør jeg det også med dit navn. Kommer du her, eller skal jeg hente dig?” “Hent mig venligst. Jeg sidder i Café Montmartre over for Hotel Kurfürst.”

”Vi ses om lidt, hej!”

s. 115-118

De stod der allerede, og han glemte alt andet.

“Nå da, Frantze, er du her allerede?!” Helmut og de to hvidklædte sad på den aftalte bænk. Der stod en taske på bordet. De rejste sig alle tre, da han kom hen til dem. “Goddag, hvordan går det dig, Frantze?” fortsatte Helmut på sit syngende, assimilerede Berlinerisch. “Sid ned!” Helmut satte sig. De to hvidklædte blev stående.

“Hej, jeg hedder Frank,” var hans eneste replik. Han satte sig over for Helmut. Den ene af de to stillede sig bag ham, den anden ved siden af tasken.

“Du behøver da ikke være så genert, vel. Det passer ligesom ikke til dig. Nå, du har tænkt, at jeg skulle betale for din tavshed?”

“Ja, det har jeg tænkt mig. Helt rigtigt!” Frank anede et mørke komme kravlende ad skovstien, som en iberisk snegl på jagt efter et nyt salathoved. Han længtes en smule efter VUC. Han hev et trumfkort frem.

“Jeg har deponeret mine fotos på hotellet – og i min iCloud.” fastslog han med en garvet tysklærers overbevisning.

“Okay, du er en udspekuleret ka’l” Helmut smilede sit sølvsmil. “Du tror vel, det forhindrer os i at gøre dig ondt, hva’? Jeg er jo ikke interesseret i, at du dør. Men vi kan jo altid skade dig en smule.”

Smilet var der stadigvæk. Franks nervøsitet kunne aflæses af en blind med ryggen til. Han hev alle reserver frem. Alt det had og de smerter, han forbandt med folk som Helmut, den utryghed, han forbandt med Stasi, og den længsel efter frihed, han og hans familie hver dag undertrykte, for at overleve. Hans mor klarede den ikke.

“Jeg kommer tilbage klokken tretten. Og bring mig venligst pengene.

I Franks egne ører lød han som en mus fra sit hul med katten lurende udenfor.

s. 120-122

Da Mercedes'en forsvandt til højre, forsvandt en scooter ad Unter Den Linden. I forbifarten havde føreren nikket kort. Frank så efter ham. Længere henne svingede en anden ud på vejen og tog udsynet. Frank satte sig på en bænk. Efter fem minutter ringede mobilen.

"Sådan, det virkede, Frank. Vi er rige. Du er rig!"

"Jeg kann ikke tro det. I aften vil jeg gå du at fejre det. Vi ses i morgen?"

"Hej, du danske millionær!"

"Hej!"

På vejen hjem til hotellet købte han en sixpack Becks, en Armagnac XO og to gule Cohiba af de lange.

...

Annas far hed Heinrich Schwerin og skulle være omkring de halvfjerds, hvis Rikke' hovedregning stadigvæk slog til.

Da han åbnede for hende, skiltes læberne og fremviste ikke meget mere end ti tænder.

"Goddag. Rikke Hansen fra Danmark, ikke sandt," sagde han og rakte hende hånden.

"Ja, goddag!" Hun tog hans hånd.

"Velkommen!" Han fremviste igen sine ti tænder.

Tandlægeregninger var nok sjældent forekommende her i huset. Han støttede sig til dørhåndtaget, da han stadig storsmilende gik til side og bød hende indenfor i en toværelses, nylig istandsat lejlighed, en af dem der fortrinsvis udlejes til ældre uden husdyr. Der var rent, men tomt. I vinduet stod fire kaktusser. Over sofaen hang to portrætter. Han tog hendes jakke og hængte den op i entréen.

Hun gik hen og kikkede ud. Fin udsigt til et mindre grønt anlæg med et par fodboldbaner på. Efter at have udtrykt sin medfølelse, satte hun sig på en stol ved spisebordet. Han havde lavet både kaffe og te. Der var to berlinere og nogle småkager. Hun sagde ja tak til teen, som viste sig at smage forfærdeligt. Ren garvesyre! Hun puttede lidt mælk og sukker i og kunne drikke uden at trække mundvigene ned under kæben. Med berlineren gik det lidt bedre - men ikke godt.

"Jeg drikker sjældent te, jeg hader det," sagde han, mens han skænkede kaffe til sig selv. Det kunne Rikke bestemt godt forstå, men hun sagde det ikke. "Te er for kvinder." Han slubrede. Og meget forsigtigt satte han tænderne i berlineren. "Nå, hvad vil De have at vide. De ved sikkert, at hun skal begraves i morgen."

"Ja, jeg har lige fået det at vide." Hun tændte for optageren på mobilen. "Alt det, De kan fortælle. Måske vil jeg aldrig bruge det i mine artikler. Men jeg laver en baggrundsartikel om hendes liv, og hvordan hun kom til Danmark. Og så videre."

“Nå, sådan. Så bliver jeg ikke nævnt?”

“Kun hvis det er okay.” Hun smilede.

Han trak vejret dybt.

“Jeg var aldrig alle tiders bedste far. Anna og hendes mor forlod mig, da hun blot var en pige på seks. Jeg var vel for voldsom. Jeg var tit fuld, når jeg kom hjem.”

Han ventede indimellem på en form for respons fra Rikke, men hun viste ikke deltagelse eller følelser af nogen art. Nikkede kun, når han fortalte. Men det var godt med opholdene, så hun kunne få skrevet sine kommentarer.

“Og så giftede hun sig med denne her mafioso. Han blev for meget for hendes mor, og hun døde.”

“Var hun dygtig i skolen?”

“Det kan du tro! Jeg har aldrig set dårlige karakterer.”

“Hvorfor, tror De, hun giftede sig med Helmut Schröder?”

“Vi har aldrig været rige. Hendes mor var jo syg. Og var meget tit på sygehus. Anna kunne hjælpe sin mor med Helmut's penge. Derfor, tror jeg.”

Rikke fik en indskydelse.

“Hvordan og hvornår mistede hun sit øje? Ved De det?”

“Det er en lang historie.” Han begyndte på en udredning, som endte med, at han ikke vidste noget konkret. De havde jo ikke haft så megen kontakt. Men det var helt sikkert sket, efter at hun havde giftet sig med Helmut Schröder.

Rikke blev der i halvanden time og fik et klart billede af Annas far og den familie, de tre engang havde udgjort. Gyrite havde bedt hende om at snakke med drengen, som hun ifølge Annas nabo havde efterladt hos sin far. Men Anna havde aldrig fået børn, fortalte faren. Kunne ikke. Eller også var det hendes mafioso-mand, den var gal med. Det vidste man jo aldrig. Mænd ville jo aldrig lade sig undersøge. Han havde set lidt tynget ud, da han forklarede om det.

Efter besøget satte hun sig ned til floden ved Albertbrücke, spiste en Brötchen mit Käse og drak en kaffe. Floden lignede alle andre floder af den størrelse. Der drev meget vand gennem Dresden for tiden. Kold luft. Lidt for kold. Hun tjekkede temperaturen på sin mobil. Elleve grader. Vinden var dog ikke så påtrængende hernede, hvor træerne gav læ. Hun skuttede sig, selvom det egentlig ikke var nødvendigt.

På vej hjem i bilen satte hun Creedence på.

“ There's a place up ahead and I'm goin'
Just as fast as my feet can fly
Come away, come away if you're goin'
Leave the sinkin' ship behind
Come on the risin' wind,
We're goin' up around the bend”

En tur med begrænset factmængde, men to vigtige oplysninger: Anna Schöder havde ingen børn. De var flyttet fra faderen på grund af vold. Er det bare altid sådan, at kvinder vælger mænd af samme karakter som deres fædre.

Hun glædede sig til senere i aften med Gorm på scenen. Og rollen som fuld ville passe hende perfekt.

s. 127-128

Ind ad døren og hen til baren kom et meget beruset par. De stillede sig op ved siden af Henriette og råbte ad bartenderne. Da de havde fået det, de ville have, satte de sig over til et næsten ledigt bord. Kvinden havde gule tænder, som om hun kæderøg. Hvad fik den halvlækre mand til at være sammen med hende? Manden fik øje på Henriette og skålede. Hun hævede også sit glas en lille smule og mærkede varme i kinderne. Manden sagde noget til sin grimme kæreste og gik over imod hende. Hvad!? Gorm på scenen, og nu kom en lækker tysker hen til hende. Berlin, hvad var det for en by, altså uden for hotellerne og museerne? Hun vendte sig om mod baren og prøvede at slappe af. Gorm var gået videre med et Clapton-hit, "Cocaine", og havde i hvert fald ikke set hende endnu.

"Hej, hvad laver sådan en ung, smuk kvinde alene i byen?"

"Hej," hun vendte sig lidt om imod ham. Han havde stillet sig mellem Gorm og hende. På sit fine og korrekte tysk forklarede hun, at hun var turist fra Danmark, som lige ville høre lidt god musik og få et par øl.

"Jeg kender også et par danskere. Jeg hedder Grabowski. Günther Grabowski."

"Henriette Poulsen."

"I øvrigt. Jeg kender sangeren. Han kommer fra Esbjerg. Hvorfra kommer De?"

"Jeg kender ham også. Jeg er hans kollega." Overtrumfet. Hun smilede mildt hovent.

"Nå okay. Det var da godt nok... Pjatter De, eller...?"

"Bare spørg ham, hvis De ikke tror mig."

"Gør jeg. Må jeg købe Dem en øl?"

"Tak, men Deres kone..." Hun pegede med hovedet.

"Hun er ikke min kone. Kun en ven." Han skålede over mod kvinden, som skålede igen. Hun gjorde tegn til, at de skulle komme over. Henriette vidste ikke rigtigt, men hun gik med.

Det var dog et frygteligt kvindemenneske, tænkte hun om Günthers veninde, som oven i købet talte en jammerlig dialekt, som om hun ikke var tysker. Men det lod ikke til at genere ham. Han satte sig lige op ad hende, så de kunne tale uden at skulle råbe.

"Du er meget smuk. Hvad laver du? Jeg er journalist. Ved Abenblatt."

"Jeg er lærer, som sagt Gorms kollega, ham musikeren. Han er også lærer. Før var jeg sygeplejerske."

"Og din mand, hvad laver han?"

"Er det din bedste scorereplik. Som om du ikke har gættet det. Single. Og det forbliver jeg at være." Hun rettede sig lidt i sædet. "Og du er da en smule anmassende, er du ikke!"

“Jeg har jo kun ét liv. Og du, er du måske en kat? Med ni liv.”

Hun grinede.

“Det kan man ikke sige.”

“Skål!”

“Skål!”

“Er du egentlig ikke også dansker?” spurgte kvinden med de gule tænder pludseligt.

Henriette fik en slurk galt i halsen og øl i næsen. Hun nikkede og tørrede tårene væk.

“Jo. Og det er du også?” Kvinden nikkede.

“Så er du så også dansker?” spurgte hun Grabowski. Han stirrede uforstående på først hende, så sin veninde.

“Nå sådan, det er du så ikke, dansker.” Grabowski klukkede af grin, da det gik op for ham.

“Det må man skrive en bog om.”

s. 129-130

Måske skulle hun drikke Günther under bordet. Det plejede hun i hvert fald at kunne med mænd, der ikke var alt for store. Han var høj, men virkede ikke stor. Hendes balancesystem var ikke til at drukne. Men som journalist skulle man også tåle meget. I aften var hendes bonustid, fordi hun havde arbejdet godt i dag. Bonustid, sjov og druk var forenelige størrelser. Hun fniste højt over formuleringen.

"Tænkte du på noget sjovt?" spurgte Günther. Hun lagde hovedet ind til ham og grinede og lagde derefter armen om hans hals og kyssede ham på issen. Hun holdt om hans hoved, mens hun forklarede, hvorfor hun lo.

"Jeg er meget glad i aften, fordi jeg har fået så meget. Så meget information. Synes du ikke, jeg har fortjent at være fuld?"

„Det tror jeg om os begge.“ Günther viste hele sit charmerende overbid.

Peter kom med en fad til Günther og en gin & tonic til hende.

"Når I vil drikke jer fulde, kan jeg vel hjælpe en smule. Her er der drinks på huset."

"Hvorfor det? spurgte Günther.

"Fordi I åbenbart kender vores musiker. Han gør det godt, synes I ikke?"

"Meget godt, fniste Rikke. "Godt godt!" De skålede.

Halvanden time senere forlod de baren som de næstsidste. Rikke syntes, de kendte hinanden godt nok til at gå arm i arm. Så det gjorde hun, og Günther nægtede hende ikke den tjeneste. Hun tænkte på Jens. Sad han nu og så krimi eller romantisk komedie. Måske noget sport?

"Kører du mig til mit hotel, eller ...?"

"Det gør jeg lige."

Han prajede en taxi. 32 minutter senere tikkede taxameteret stadig mens chaufføren ventede på, at de fik sagt godnat. Turen til Bleibttreustrasse havde taget 18 minutter. Men hun prøvede ikke på noget. Tilfreds med sig selv gik hun op på sit værelse og smed alt tøjet. Hun børstede tænder og tog et bad. Efter fem minutter under dynen drømte hun allerede.

...

Så her sad han så bare, her i sin by og var alene på café. Kvinden med den hvide skjorte og sandaler havde spurgt ham to gange, om han havde bestemt sig for noget. Han købte en kop kaffe. Det blev mavesyren ikke blidere af, men han var ikke sulten. Så bestilte han et glas mælk og drak det i en slurk, da hun kom med det. Det hjalp.

"Det gjorde godt, ikke?" Kvinden smilede.

”Jo, tak. Kann jeg få en clubsandwich?”

”Selvfølgelig. Kommer straks!” Hendes hæle lo hjerteligt på vej ud i køkkenet.

Mens Frank spiste, blandede gårsdagens triumf sig i smagen. Han bestilte et glas rødvin. Selvsikkerheden kom igen. Friedrich og han skulle mødes i aften og aftale videre, hvad der skulle ske med millionerne. 500.000 € var ti års løn. Men uden skat var det over femten. I Cuba eller Brasilien ville det række til ind i næste århundrede. Og til den tid ville han være ovre i en anden dimension. Han smilede ved tanken og nød den sidste mundfuld. Han lagde 15 € oven i regningen – en hyldest til leende hæle.

s. 162-166

Fjerne stemmer. Summen i ørerne. Hovedpine.

“Kan De høre mig? Forstår De tysk?” var det første, han hørte. Han åbnede øjnene, men kunne intet se. Det gjorde ondt. Lukkede øjnene igen. Det dunkede inde bag øjnene, og noget ligesom pressede et sted derinde.

“Hej, hr. De er på sygehuset. You are in a hospital. You have been hit by an explosion. Kan De fortælle mig Deres navn? Can you tell me your name?”

“Frank. Jeg forstår. Er tysker.” Hans egen stemme lød anderledes. “Frank Bennetzen.”

“Okay! Fint! Jeg er Doktor Hoffmann, Jürgen Hoffmann. Forbliv rolig. Forsøg hverken at ryste eller bevæge hovedet. Du har et brud på halsen. Forstår du det?”

“Jeg kan ikke se noget. Det gør virkelig ondt.” Han kunne godt mærke skinnen om sin hals. Det kløede omme i nakken.

Lægen gav en besked til en, der stod bag ved ham, som så gik. Han rømmede sig og holdt en lille pause.

“Ja, det er ikke så godt. Der kommer en sygeplejerske med noget morfin lige om lidt.” Sygeplejersken kom ind ad døren i det samme og gav Frank en indsprøjtning. Lægen sagde noget til hende, så hun gik ud igen. “Jeg tror det er bedst vi lægger et kateter. Det er lettere. Er smerterne væk?”

“Næsten,” svarede Frank.

“Rigtig fint!” Lægen skramlede med en stol med hjul under og satte sig ned lige ud for hans skuldre.

“Altså... Du befandt dig midt i en kraftig eksplosion. Dine øjne er, lige som andre dele af din krop ramt af glas og sten. Vi kunne kun redde det ene øje. Og vi kan se på røntgenbilledet, at der sidder et objekt inde under det andet øje. Det kan være glas. Under alle omstændigheder skal det du. Der kommer en øjenspecialist om nogle minutter. Senere, hvis de ikke er akut, bliver du overført til øjenklinikken. Musklen i højre lår er evet over og skal opereres så hurtigt som muligt. Indtil nu har vi blot reddet dit liv.” Han rømmede sig.

“Åh, gud” Frank gennemgik helvede en gang mere i sekunderne, efter at lægen havde meddelt ham skadernes omfang. Lægen havde taget i hans hånd og langsomt ført den op til det indbundne ansigt, så han kunne mærke, at det stod lidt slemt til.

“Du skal ligge stille. Og har du smerter, giver vi dig nogle dråber morfin. Du ligger nu på intensivafdelingen. I morgen overfører vi dig højst sandsynligt til sengeafdelingen. Jeg ser, du bor i Danmark. Hvad laver du der?”

“Lærer for voksne.” Frank var svimmel. “Drikke, tak!”

Sygeplejersken gik i ganske få sekunder og han fik et krus isvand med sugerør. Det gjorde godt. Men ikke godt nok. Langsomt sugedes han væk fra overfladen, og inden han oplevede nok til at kunne huske det, gled han tilbage i en drømmeløs, dimensionsløs tilstand i intensivsengen på Unfallkrankenhaus Berlin. Og han vidste ikke, det var der, han var.

...

Men nu var klokken altså snart tyve over, og det var vel ikke normalt for en mand som Günther at komme for sent uden at ringe. Hun bestilte en ny G&T.

Døren ud til toiletterne gik op og i modlyset derudefra kom en høj mand med en gylden aura gående i slowmotion. Sikken holdning og sikken et hår. Han kom direkte imod hende, hun tog en slurk og kiggede så op i det lange spejl.

“Håndtørreeren er i stykker. Giv mig venligst en single malt. Glenlivet eller lignende. Ingen is.

“God aften, min herre, hvor lang tid har du været her?” Rikke vendte sig langsomt om og lod det ene ben hvile på fodstøtten, mens det andet hang blidt ned mod gulvet.

“Hej, god aften!” hilste Günther og tog en stor slurk, mens han vendte sig mod hende. Og fik whiskyen op i næsen.

De var færdige med forretten, grillede kongerejer med aioli og agurkepinde, og prosecco'en var tømt. Allerede nu kunne Rikke under huden mærke den berlinske nats berygtede, elegante dekadence. Hun var høj. Høj af musikken, høj af maden, høj af sin bordherre, som kunne det hele. Høj af sig selv og lykken ved at være værdsat journalist.

Hun blev bare, som samtalen skred, bedre og bedre til det tyske, var hendes klare fornemmelse, både fagligt, personligt og i den grad sprogligt. Alle de der sch-lyde var nemmere nu. Hun havde da også sagt ja på formfuldendt tysk, da han spurgte, om hun kunne tænke sig italiensk rødvin til den perlehøne, som de begge havde bestilt. Nu ville hun fremlægge det, hun havde tænkt om i morgen. Men han kom hende i forkøbet.

“Jeg synes, vi skal starte med at lave en plan. Det kræver, at vi stiller de spørgsmål, vi indtil nu ikke har stillet.”

“Hhvilke spørgsmål? Undskyldte, hvilke spørgsmål?” Han var både pæn og fin – og ret klog.

“For eksempel hvorfor ingen ved noget om Helmut's karriere. Han har været her i mindst 11 år. Men hvad han levede før, ved vi ikke.”

“Og hvorfor er hans kone blevet myrdet?” Nu var hun med.

“Ja, hvorfor? Og hvorfor i Danmark og ikke her, hvis det da overhovedet har noget at gøre med Helmut skråstreg Berlin?”

“Ja, men jeg er her jo for at skrive om hende.”

“Ja, det ved jeg da godt, men synes du ikke det ville være bedre at være med til at løse gåden?”

Perlehønsene kom ind fra højre og Barolo'en fulgte efter. Tilbehøret var ovnstegte rodfrugter og forårsløg. Saucen kraftigt reduceret.

“Perlehønen er god, men hvor er perlerne?”

“Ja, rigtig god. Også vinen, ikke?”

“Vældig, vældig god, eller skulle jeg sige goej?”

Han smilede ømt til hende, gik en oktav op og spurgte med moderlig stemme:

“Er du allerede en smule beruset?”

“Nej, overhovedet h-ikke,” hikkede hun, spilede øjnene uskyldigt op og tog en stor bid af låret, så der stak lidt skind ud ad den ene mundvig. Hurtigt fik hun det ind med tungen.

“Drik dog et glas vand, Rikke.”

“Ja, måske. Ved du hvad mit navn betyder?”

Han skubbede sit glas lidt længere ind på bordet, satte albuerne på bordkanten og så hende i øjnene.

“Nej, ved jeg ikke, men du vil fortælle mig det.”

“Jep ... Det betyder den guddommelige bærer af sværdet.”

“Nå da! Så må jeg passe lidt på.” De grinede. Hans mobil ringede.

“Ja, Grabowski.” Rikke kunne ikke høre andet, end at der blev talt højt og hurtigt i den anden ende. Günther rejste sig og gik ud i garderoben. Han gjorde tegn til Rikke om, at hun skulle tage jakken med. Hun rejste sig, drak resten af sit glas i en slurk og bøvsede. Hun gjorde tegn til servitricen om at få regningen. Günther kom ind og lagde 200 euro på bordet.

“Der er sket et bombeattentat for en time siden. Jeg skal derhen. Vil du med? Eller vil du hellere hjem?”

“Jeg kommer med,” sagde Rikke. Barolo'en smagte af meget mere lige nu. Desserten kunne de tage en anden gang.

“Hallooo, TAXI,” råbte Günther.

Øjenlægen havde undersøgt ham og vurderet, at det ikke var nødvendigt, at han blev øjenopereret i Berlin. Genstanden inde ved siden af hans øje sad fast og ville ikke gøre andet end trykke på hans tårekanal. Hvilket godt nok måtte være irriterende, men muligt med relativ mild lokalbedøvelse at leve med i et par døgn. Mente Herr Frank Bennetzen ikke også det? Frank havde svaret, at han jo ikke kunne arbejde foreløbigt, så de kunne gøre med ham, hvad de ville. Og det var ikke helt hen i skoven. Han havde haft bedre tider – trods alt. Efter at øjenlægen var taget af sted, kom Dr. Hoffmann og meddelte ham, at der var klargjort til operation på hans ben om et par timer. Men det trak åbenbart ud, for nu var det da mere end to timer siden. Og hans tarme var begyndt at vrøvle. Hvor lang tid skulle man egentlig faste?

“Hvor længe skal jeg faste?”

“Nu giver vi dig et glas limonade und herefter får du ikke mere, fordi du bliver lagt i fuld narkose.”

“Tak for ingenting,” sagde han lavt for sig selv. Sygeplejersken nejede med et smil om de maledede læber.

“Indtil da!” Døren gik langsomt i bag hende, han var alene. Al hurlumhej omkring hans person, fokus på ham, han hadede det. Han havde altid, så længe han kunne huske, hadet at blive udstillet. Positivt, negativt, neutralt. Og han havde ikke nogen trang til at blive følelsen kvit. Paranoiaen – for det var vel en slags paranoia – stammede helt sikkert dels fra barndommen dels fra tiden i Stasi.

"Det venstre er væk."

"Åh nej, Frank. Det gør mig ondt," sagde Henriette med en klump i halsen.

Gorm trak på mundvigene.

"Det er sgu trist, Frank, det har du godt nok ikke fortjent, selv om du er en gammel krakiler," sagde han.

Frank strammede læberne. En sygeplejerske kom ind og åbnede vinduet på klem.

"Jeg må stadig ikke grine," sagde han. "Ikke grine, sig det dog til ham!"

"Rigtigt," sagde sygeplejersken, som havde stillet sig ud for fodenden.

"Undskyld," sagde Gorm. "Entschuldigung," sagde han til sygeplejersken.

"Og det andet øje?" Henriette vendte sig mod sygeplejersken.

"Ja, det bliver fint igen. Han vil kunne se normalt igen," svarede hun. Hun tjekkede tavlen.

"Der har været en øjenlæge og undersøgt Frank. De opererer sandsynligvis. I øjeklinikken. Derefter kommer han tilbage. Jeg kan undersøge det med det samme, hvis De ønsker det. "Det er ikke nødvendigt, tak. Hvornår kan han komme til Danmark?"

"Det ved jeg da ikke. Måske om en uge eller så'n. Først skal vi finde ud af, om han vil lade øjenimplantatet lave her eller in Danmark, tænker jeg."

s. 202

Berlin, mandag d. 15. april

Frank havde lige spist noget forbandet hundeæde, det rumlede i maven, og så havde han en underlig hovedpine. Det kunne ikke være værre! Og så irriterede det bind. Han kunne kun se lidt til den ene side.

To minutter senere, da han endelig havde kunnet slippe gassen ud af systemet, kom sygeplejersken sammen med to gæster. Herr Joachim Müller præsenterede manden sig som og viste sin legitimation. Müller var kriminalefterforsker i Polizeidirektion 1 ved Prenslauer Berg. Den kvindelige kriminalassistent præsenterede sig som Hannelore Schmidt.

Han var slet ikke i humør til at tale med nogen som helst politimand. Det kunne åbenbart blive værre. Hans hovedpine tog til. Han bad sygeplejersken om noget smertestillende. Müller ventede til, Frank havde fået injiceret en omgang Stesolid.

"Hr. Bennetzen ...," begyndte han. Frank vinkede ham om til den anden side. Hannelore Schmidt fulgte med. Han var cirka to meter høj, tynd, og hun højest 1,65. "Okay, vi har fundet du af, at De bor i Danmark. Deres kollega har fortalt, at De er lærer på en skole for voksne. I Esbjerg. Og at I begge er ved at skrive en lærebog."

Frank sagde ja til det hele.

"Naturligvis har vi den største forståelse for Deres situation. Men vi må jo vide alt det, De ved, for at kunne gøre vores bedste."

Ja ja, tænkte Frank. "Vil De, søster." Han pegede på sengebordet. Sygeplejersken, som var blevet derinde, tog et krus med låg og sugerør i og førte sugerøret hen til hans mund. I det mindste var juicen okay.

"Kan De huske det hele? For eksempel hvad De skulle i området."

Frank fortalte meget langsomt med få ord, at han skulle have interviewet sin gamle kollega fra Berlin om det at bo i Østberlin under den kolde krig. De skulle bruge det til undervisningssystemet. Friedrich havde ringet om eftermiddagen blot to timer før og inviteret ham om på kaffe. Senere skulle de have været ud at spise.

s. 253-255

Han cruiser langs havnen. En duft af karry farver natten gylden og lovende. Han køber en currywurst med pomfrits og sætter sig ud på en af bænkene med udsigt til kanalen. Kigger på uret. Et par timer endnu. Han skal være sikker på, at manden, han skal besøge, er hjemme. Karrywursten og fritterne har lagt sig tungt, da han går videre hen til en bro, hvor to unge står og spiller. Den ene med guitar, den anden kontrabas. Det lyder, som om de har øvet. Til gengæld er repertoiret ikke det store, erfarer han på tilbagevejen ti minutter senere. "Mack das Messer" igen.

Han går ind på Hafen Bar og sætter sig hen i en bås, så han kan se døren. Bartenderen er der hurtigt.

"En Bittburger fra fad, tak."

"Straks!" Bartenderen er der efter fem minutter med en drivende, velskænket og fugtig fadbamse, som danskerne kalder det, en der gør gavn hele vejen ned. Han har lyst til at drikke tre, men det kan vente til bagefter. Så han nyder resten uden at tylle. Fra jukeboxen står klassiske slagere ud i alle retninger. En smagløs, tysk udgave af "Hey Jude" afløser en hulkende operetteagtig kvinde.

...

Han foreslog for mange år siden sin arbejdsgiver, at han gik ud ad en anden vej, drabets. At han fremover ville være selvstændig og uafhængig. Freelance. Der havde udviklet sig en anden forbindelse mellem ham og daværende arbejdsgiver, som nu "kun" var klient. Symbiose, tænker han og tjekker igen pistolen, der er en lille smule strammere end den forrige.

Symbiose er et godt ord – klinger positivt.

Det ringer på døren. Han bliver i stolen. Det ringer igen. Der lyder stemmer, muntre stemmer. Det banker på døren, og der råbes URSULA ind ad brevsprækken.

"Det fatter jeg ikke," hører han en mand sige. Der mumles. De går ned ad trappen igen.

Han går i ud køkkenet og drikker fra hanen. Skal tisse. Går ud på toilettet og urinerer i håndvasken.

Han falder i tanker om Gyrite, mens han vasker den og tørrer af med sit lommestørklæde. Sært nok tænker han, og, som han har tænkt før, kan han underligt nok ikke få erektion, selvom han forestiller sig hende nøgen. Det får han nemmest, når han tænker på sine bedrifter og personernes sidste bevægelser, inden det sker. Han hader, hvis de ser på ham. Det er hans eneste frygt: at det en dag skal gå galt, fordi han bliver paralyseret af et offers sidste bedende blik. De blanke øjne. Men URSULA? Hvorfor kaldte de ikke på manden? Han kommer i tvivl. Manden kan være flyttet. På arbejde?

Men hans oplysninger er, at de bor der begge, er gift, for begges vedkommende anden gang, ingen børn, han er 43, hun 38. Han er ejer af tre natklubber her i byen. Ursula har angiveligt en damesalon.

Pludselig lyder et brag, som hiver ham ud af tankerækkerne. En er stødt mod døren. Der lyder høj latter fra to forskellige mænd.

“Er du blind?” Igen høj latter.

En nøgle stikkes efter flere forsøg ind i låsen og døren hamres ind mod væggen.

“Ursula! URSULA! Min skat. For fanden! Kom dog med. Vi laver dig en gin og tonic.” De braser ind i stuen.

Men Ursula er der ikke.

Hamburg, onsdag d. 17. april

Der var kommet væsentlig flere bargæster. Både sofaarrangementerne og de små borde omkring dansegulvet var fyldt. En gemytlig snak strømmede ham i møde. Udenfor var der ret køligt, herinde ret lunt.

Bandet holdt pause. Ingen af dem var i lokalet. De var nok gået ud i et rum bag scenen. Han købte en stor Bittburger. Han drak den øverste tredjedel og fik den skønne fornemmelse i kranie og mave, som efter det første bøvs gav tårer i øjnene. En pokal med øl. En præmie. Han skålede med sit spejlbillede i baren.

"Er du tørstig? Er du kommet herhen alene?" lød en mørk stemme. Han vendte sig om og så, at hun talte til ham.

"Angela, I presume," udbød han og udtalte åbenbart hendes navn forkert. Hun lo kort.

"For dig er jeg Angela," sagde hun med den korrekte og tyske udtale.

"Du synger dejligt, Angela. Hvornår går du på scenen igen?"

"Om få minutter." Hun vendte sig mod bartenderen og bestilte en ny omgang øl og vand til bandet. "Bliver du her til bagefter?"

"Okay. Hvis du vil have det. Måske bliver jeg en smule fuld." Han smilede så varmt, han kunne og satte med højre hånd pandehåret på plads. Han kunne stadig fornemme hendes smægtende latter, selv om hun var på vej til scenen.

s. 267-268

Esbjerg, torsdag d. 18. april

Hej, Gorm

Som lovet sender jeg dig alt det jeg har fra Ernst. Står nedenfor. Håber, du forstår. Kann vi tale sammen i morgen, hvis du beslutter dig for at tage med? Vi skal være der senest klokken 17, i Groningen eller Heerenveen.

G. Grabowski

14 til 17.

Poitiet placerer sig på vigtige og startegiske steder. Politi med hunde og motorcykler og mindst to biler.

Flere helikoptere sættes ind. Fire med FLIR-kamera.

Kommunikation: mobil, internet. Sprog: engelsk

Vejrudsigt: Jævn til frisk vind fra nordvest, vekslende skydække. Lavthængende skyer, ingen regn. Aftagende måne. Højvande ved Hoek Van Holland 9:15, 21:32, 4:35, Cuxhaven seks timer senere. Sol ned 20:42

Ved vadehavet og kysten er følgende steder overvåget:

Cuxhaven, Bremerhaven, Wilhelmshaven, Heerenveen, Lauwersoog - havnepolitiet,

Amsterdam - havnepoliti, helikopter

Den Haag - havnepoliti, helikopter

Rotterdam - havnepoliti, helikopter

Motorvejene og anden trafik i baglandet:

Politiafspærring ved:

Groningen, Utrecht, Zwolle, Dordrecht, Hollands Diep, Gouda, Breda

Forstærkning fra:

Nijmegen, Arnhem, Emmen, Eindhoven

Forstærkning ved grænsen, spærring og omkørsel ved de små grænseovergange.

Politiet i Danmark er klar over det og forholder sig standby. Ekstra kontroller ved grænseovergange.

"Nøj, det er omfattende."

"Ja. Meget!" Han nikkede.

"Så, når jeg passer dit hold i morgen, er jeg faktisk med til at afsløre en international smuglerring?"

Afsløre! Gorm var jo blot med som tilskuer. Men hvorfor ikke? De havde jo en lille fordel i forhold til politiet. De vidste, hvad politiet skulle, men det omvendte var ikke tilfældet, medmindre de selv ville det. Forventningerne fik en tand i vejret.

s. 280

Hun vinkede de to andre over, hilste venligt på fotografen og gav Grabowski et knus.

"Hej, Rikke, hvad er en drillepind?" spurgte han.

"En person, der driller. Jeg er en drillende kælling," svarede hun leende.

Gorm nikkede. Glad.

s. 282-283

Holland, fredag d. 19. april

To af politiets motorcykler var kørt ud ad dæmningen. Janssen fotograferede på livet løs, havde taget plads ved hotellets frakørsel. En hvid politibil med orange og blå striber fulgte langsomt efter. Tre sluser kunne være steder at passere for en eventuel smuglerbåd. De tre katamaraner skulle kunne være fremme om lidt. Man havde beregnet en fart på 20 knob. Der lød et bip fra en mobil.

"Så er han her," sagde Gunther, de steg ud, låste bilen, og de tre mænd fulgtes ned til ferskvandsindsøen, hvor en båd lagde til. Rikke blev tilbage i tilfælde af, de skulle bruge en bil. Ernst tog imod, og knap var Gorm som den sidste kommet om bord, før de var af sted uden anden lyd end en svag summende lyd fra en elmotor, skruernes stille plasken og vinden, som på afstand ville overdøve al anden lyd. Elmotor! Han mærkede respekten for ham Ernst. De sejlede med lav fart på indersiden af dæmningen og kunne efter et par minutter se den første sluse nærme sig. Båden svingede kraftigt til venstre uden om indslusningskanten af beton, og Ernst slukkede motoren. Det var blevet mørkt, og ingen andre både end deres egen sås. Billygter oppe fra dæmningen mere blændede end oplyste. Janssen og Grabowski havde taget deres natkikkerter frem.

"Ser du dem?" Janssen nikkede.

"Hvad ser I?" spurgte Gorm som praktisk talt lænede sig op ad Grabowski.

"De to personer med rygsæk. Kig på den venstre side af porten." Han rakte ham kikkerten.

Ved den venstre afsats lige inden for sluseporten, hvor man tidligere, før motorstyringen, havde kunnet låse porten manuelt, gættede Gorm, stod der to skikkelser i våddragter og med rygsække. Han panorerede til venstre. Fire ret store, sorte flydecontainere lå ind til betonkanten. Kunne to mand magte så meget? Han gav kikkerten tilbage og fortalte Rikke stille over mobilen, hvad det handlede om.

"Det lyder da bøvlet," kommenterede hun. "Kan man det? Er der ingen havstrøm der?"

"Må jeg prøve din?" spurgte Gorm henvendt til Janssen, som rakte ham kikkerten og tog et lidt underligt udseende apparat, som næsten kun kunne være et infrarødt kamera. Han lod det optage, mens han prøvede at korrigere for bådens duven. En stor sky gled for månelystet.

"De går i vandet nu," hviskede han.

"Behøver du hviske," sagde hun lavt.

"Nå, nej."

"Tal dog tysk!" brummede Grabowski.

"Undskyld! Vi undrer os over at de har to store beholdere. Tunge, er de ikke?" Grabowski og Janssen nikkede i mørket.

"Nu er de på vej med beholderne. Det går da temmelig hurtigt."

"De har udstyret sig med hjælpemotorer," kommenterede Ernst henne fra cockpittet.

Gorm fik en kikkert. Han så nu tydeligt, at den forreste beholder for enden var udstyret med noget, der altså var en motor.

"Kann vi sejle efter nu?" spurgte Grabowski.

"Ja da." Båden gled tyve sekunder senere stille i retning af fastlandet mod syd.

Svømmerne nåede efter to kilometer på ti minutter feriestedet Makkum, som med et gigantisk neonskilt gjorde opmærksom på sig. De lagde til ved kajen og afførte sig dragterne, pakkede deres udstyr i nogle sække og smed disse i vandet med lidt besvær, så det ud til. Sækkene sank hurtigt. De åbnede rygsækkene og fandt tøj frem, mørke jeans, sneakers, T-shirts og sweatshirts med hætter. Den ene pakkede en mobil ud af en plasticpose og ringede. Efter godt to minutter, kom et køretøj til syne på kajen. Hybrid efter manglen på motorstøj at dømme. Gorm fulgte med i udviklingen af bæredygtig transport - især biler, de hurtige. En Mitsubishi Outlander P-HEV! Splinterny 2013 model. Og allerede på gaden! Gorm fløjtede for sig selv. En kvinde steg ud og åbnede bag. Der var åbenbart lige plads til de fire beholdere. Rummelig dyt!

"Hvad nu, hvor skal de hen?"

"De kan ikke køre særlig langt med sådan en bil. Måske et par kilometer. De skal skifte bil."

"Tro mig, jeg siger dig, de kan køre meget langt med den bil," og Gorm belærte dem alle tre om SUV'ens egenskaber.

Janssen fandt et kort på iPad'en. Grabowski tjekkede waddentask.org og kunne oplyse, at ingen havde meldt noget til centralen om IJstersee. Politiet havde været frem og tilbage to gange på dæmningen og intet mistænkeligt. Ved sluserne havde man ikke fundet nogen katamaraner.

"Fem kilometer til Workum, de tager diget."

"Rikke," sagde Gorm dæmpet i mobilen, "tag digevejen til Makkum feriecenter, så stiger vi på der. De er på vej mod Workum."

De vinkede farvel til Ernst som forsvandt i mørket sydover. Kort efter kunne Gorm høre en kraftig motor starte og fade ud i aftenen. De var lige nået hen til diget, da Rikke ankom.

"Den der elbil kan sandsynligvis klare mere end 100 km i timen, så sømmet i bund." Rikke trådte til. Grabowski vendte sig og så surt på Gorm. "Undskyld, jeg sagde at hun skulle træde hårdere på gaspedalen."

"God ide!"

De nåede dem ikke inden Workum. Janssen hævdede, at de ville køre mod syd ad N359 for at nå ud til motorvejen, det var de enige om. Men Rikke påpegede, at de da måtte have ladet op, og det ville i hvert fald tage en time, hvis de da ikke havde en anden bil holdende at vente i Workum. De tre mænd så på hende.

"Rikke, det er en hybridbil, den skal ikke lade op, den kan også køre på benzin."

"De kører mod Lemmer, hvor motorvej A6 går forbi." Skiltet mod syd viste Lemmer og A6

"Gør det og giv gas."

"Men hvorfor ikke mod nord?"

"Så må vi vælge," sagde Grabowski.

"Skal vi ikke dele os, i to hold?" foreslog Gorm.

"Meget intelligent spørgsmål," grinede Grabowski. "Hvor vil du finde en anden bil?"

"For eksempel derovre," sagde Gorm og pegede på en mindre autohandler. Sikkert lukket, men der var lys i noget, der kunne være et kontor.

Gorm og Rikke steg ud og alle sagde held og lykke!

s. 287-288

Rikke fortalte, at Helmut var under kraftig mistanke om at drive omfattende kriminalitet ved siden af sin hotel- og restaurantvirksomhed. Laima så alvorligt på hende og nikkede stille imens. Det drejede sig om langt mere end bare hash, og Helmut havde, som Rikke så det, åbenbart udnyttet Laima som en slags lokkedue til at være kurer sammen med andre kvinder i samme situation. Laima nikkede forsigtigt.

Rikke gik videre til næste trin: lokkemaden. Hun lagde 200 euro på bordet som tak for oplysningerne.

"Men ved De, frøken. Der er mere, hvis De fortæller mig hele historien. Jeg tager et par fotos, men vi ritoucherer, så man ikke kan se dit ansigt. "

"Hvor mange penge får jeg?" spurgte Laima.

"Mange! Normalt cirka 1000 euro, men hvis du kan love mig ikke at tale med andre om det, undtagen politiet, får du mere. Måske 2000 euro."

"Det er mange!" Laima smilede. Rikke smilede bekræftende.

Da Rikke havde fotograferet Laima og kort forklaret hende, hvordan man kunne retouchere ansigter, skrev hun under på en kontrakt med den klausul, at hun først kunne få de 2000, efter at avisen havde bragt artiklen, eller måske endda flere artikler om udviklingen i sagen. Som hun dog ikke ville få ekstra for, sagde Rikke, bare så hun ikke skulle føle sig snydt. Hun fik Rikkens kort og kunne ringe eller sms'e til hende døgnet rundt, hvis hun havde andet at meddele eller spørge om.

s. 293-294

Et ældre par stod og så over på huset, der ikke var der. Manden pegede et par gange med sin stok, og konen nikkede. Han gav hende et kram og holdt længe om hende, mens hun trykkede panden mod hans bryst. Han kyssede hende på panden. Gorm gik forsigtigt hen mod dem, og de skiltes, da han rømmede sig et par gange.

"Boede I derovre?" spurgte han og pegede.

Konen nikkede og holdt fastere om manden. Manden svarede ikke, stod og stirrede.

"Frygteligt!" fortsatte han. "Hvem gør sådan noget?"

"Politiet har ikke fundet ud af noget endnu," sagde hun. "Alt er ødelagt. Vores nabo, Friedrich, den søde fyr, havde ingen fjender, er jeg sikker på. De tror, det måske handler om at dræbe os jøder. Heldigvis var vi i synagogen, da det skete. Sabbat, ved De."

"Tror politiet det, mærkeligt, meget mærkeligt." To gamle mennesker skulle dræbes med dynamit, fuldstændig åndssvagt. Det troede han ikke et øjeblik på.

"Men det tror vi naturligvis ikke. To gamle jøder. Nej!" tilføjede hun som en anden tankelæser. Hun sagde "ha' en god aften. I må alle ha' en fin aften!" De gik over til deres ældre Polo, og hun satte sig ind bag rattet. Gorm nikkede og råbte: "I lige måde." Han havde lyst til at sige Gut shabbes, hvilket var det eneste jiddisch, han kunne huske, men han var ikke sikker på, det ville være velanbragt i situationen. Kun en uge, efter at de havde mistet deres hjem.

De andre tre havde stået lidt i baggrunden, men havde fået fat i det meste. Kurt udtrykte også stor tvivl, flere gange. Keld sagde ingenting, men havde blanke øjne. Martin mumlede et eller andet og gik som den første tilbage til bilen og satte sig ind på bagsædet.

Han sad og kiggede i sin iPhone, mens de kørte om til hotellet. Det var ved at mørknes. Gadelysene var tændt, og folk gik tur med deres hunde og partnere eller børn, inden de skulle hjem at spise og, måske, senere i byen. Baren havde åbnet. På skiltet udenfor hang plakaten med bandets kontrafejer. "Rock fra Danmark" var overskriften på begge sider af gadeskiltet.

Han parkerede ordentligt denne gang. Der var bedre plads nu efter lukketid. Barens tre pladser var optaget af en malervogn, Helmut's Mercedes og en nyere sølvgrå VW Golf. De to private pladser ved siden af dem var også besat af to sølvgrå Golf'er. Ud for hotellet holdt en transporter med et velkendt logo. BOSCH invented for life.

Alle biler undtagen Helmut's holdt med bagenden ind mod bygningerne. Bosch-transporterens bagklap stod åben med varerumslyset tændt. En ung, høj og ranglet, langhåret mand med fuldskæg og hipstertøj stod og rodede i et par trækasser. Stereoanlægget spillede middelhøjt og musikken fadede. Det var 'Safe and Sound' af det amerikanske band Capital Cities. Programværten spækkede ind over og ledte videre ind i næste nummer, noget Pink.

"God aften!" råbte Kurt til ham. Den unge mand rejste sig og slog hovedet mod loftet.

"G'aften," fik han frem, mens han tog sig til issen.

Kurt nikkede til ham og gik ud gennem porten til de andre to. Gorm kastede også lige et blik ind i bilen. Hipsteren var ved at fylde to tasker med æsker af en slags. Gorm gik ud til de andre. Pink sang blandt andet "But there's nothing to grab, So I let go ..."

"Jeg skal altså lige ligge en times tid inden," sagde han til dem i foyeren, da de havde fået nøglerne af portieren. "Vi ses i restauranten om en halvanden times tid, ikke! Uniform i aften: jeans og hvide eller anden lys farve skorter. Slips – eller ej." Han pegede på Kurt, som ikke ville have slips på. Det hang ned på tangenterne.

s. 316

Berlin, lørdag d. 20. april

De tre første numre, Beatles' "Back in the USSR", Springsteens "Born to run" og Creedence' udgave af "Hello Mary Lou" havde taget de kegler, de kunne med omkring 30 tilhørere. Peter var kommet med ny forsyning øl og vand.

"Har I det godt, skål," brølede Gorm og rakte sin flaske i vejret. Mange af gæsterne skålede. "Vi kommer, som I måske allerede har fundet ud af, fra Danmark, og jeg vil gerne præsentere orkestret. På slagtøj, Keld Tordenvej. Et par kvinder med fuld krigsmaling skreg af grin. På organ, Hr. Kurt Tastetrykker. Ingen grinede. Og på bas, den barske bulderbasse Martin. Jeg er blot Gorm The Storm. Keld talte for og "Mustang Sally" sad allerede bag rattet med speederen halvt i bund.

s. 318

Efter Elvis-nummeret forkyndte Martin, at orkestret holdt en velfortjent pause og ville vende voldsomt tilbage med endnu flere hits fra vore forfædres tid. Kurt hev fire kølige op fra kassen, og de satte sig ud bagved ved bordet i det kombinerede køkken- og personalerum. Peters kæreste spurgte, om de var sultne og satte efter deres kraftige ja-nik et fad med skinkeostesandwicher på bordet.

s. 320

Berlin, lørdag d. 20. april

"Har fotos, Narko, men også store kasser," læste Gorm, da han efter en meget vellykket koncert stod i et toiletaflukke og havde tisset færdigt. "Sender dem til politiet," fortsatte Grabowski. Uret lyste 01:47.

Han gik hen til den ene af vaskene, som var udstyret med et automatisk sæbe, vand og varm luftbatteri. Han tog slipset og sin våde skjorte af, vaskede sig, tørrede sig med papirservietter og varmluftblæseren, som kunne vendes opad. Kun sjældent havde han oplevet tyske baderum eller toiletter uden perfekt renhed og topudstyr. T-shirten og den kortærmede skjorte blev trukket over hovedet efter et par strøg med hans Hüge Boss-stift og håret blev redt med fingrene. Han så sig i spejlet og opdagede et sjældent udtryk. Weekendens nærmede sig et højdepunkt, og han fornemmede det. Charme, måske, selvtillid, helt sikkert, lækkert hår, hmm, i hvert fald hår - endnu da. Han blinkede til manden i spejlet.

Gorm gik ind til de andre, som havde sat sig over til et bord og talte med de tre unge korkvinder, som hver var blevet udstyret med en velfortjent Berliner Kindl for deres indsats. Gorm hilste pænt på Ursula, Teresa og Heidi, som de hed. Ursula havde tit sunget på Helmut's Bar med sit eget band. Teresa og Heidi gik begge på jazzinstituttet på Hans Eisler-universitetet.

Peter og kæresten kom med et stort fad sandwicher og en kande kaffe. Peter brød ind i samtalerne og bekendtgjorde, at chefen lige ville tale med dem, inden de tog hen på hotellet.

Helmut havde de to bodyguards med og fik pænt gennet de tre kvinder over til baren, hvor han fik Peter til at skænke op til dem. Helmut åbnede fem nye, kolde og satte dem midt på bordet. De to bodyguards sad i baggrunden. Helmut åbnede et cigaretui og bød rundt. Kun Gorm tog imod men sagde, han gerne ville gemme til senere. Helmut smilede venligt og tændte sin egen.

„Min herrer, mine herrer. I kommer her med et show og energi som fra gamle dage..“ Han skænkede lidt øl i sit glas og hilste. De skålede pænt og sagde tak. “Jeg håber nu at kunne overtale jer til at give flere koncerter. De kiggede lidt rundt på hinanden. Han fortsatte” “Jeg ejer jo flere restauranter og hoteller. Hvis I er interesseret, vil jeg gerne engagere jer som husorkester. Her og i to andre barer. Hvad siger I?” Han kiggede rundt og stoppede ved Gorm. “Du har spillet her to gange nu. Er du ikke overbevist om, at det ville være godt for jer? Han nikkede over til den mindste af de to body’er og fik et A4-ark. “Her har jeg lavet et forslag til en kontrakt. Læs det igennem og lad mig det vide i morgen, om det er nok.” Han stak cigarerne i jakkelommen og løftede glasset til en sidste skål. Han gik hen til baren og lagde hænderne på de tre kvindelige sangeres skuldre, lagde et A4-ark foran hende, der hed Ursula og gav Peter en sidste besked, før han sammen med rygdækningen forlod sin bar.

Peter kom hen til bordet.

“Jeg har fået ordre om at låse af om lidt, klokken halvtre. Så, hvis I kan stuve grejet sammen ovre i hjørnet, kan I lade det stå her, til I skal hjemad i morgen, hvor vi jo har lukket. Er det okay med jer?”

Det var helt okay.

Grabowski kom ind til baren og fik at vide, at der var lukket for servering. Han kiggede hen mod Gorm og holdt kort mobilen op til øret, hvorefter han tog jakken på og gik. De sidste gæster forlod baren undtagen de tre kvinder, som var kommet hen til bordet.

“Vi har fået en kontrakt, har I også?” sagde Ursula.

s.321

Ude foran indkørslen til baggården stod to biler, en med blink og en blågrå civil, uden for hvilken der stod en høj, tynd mand og talte i mobil. De blev holdt an af en betjent foran indkørslen.

“Men vi har en bil derinde. Med musikanlæg, som vi absolut skal bruge.”

“Nu!? Her klokken seks?” Betjenten smilede skævt.

“Ja, rigtigt, vi arbejder ikke efter en tidsplan.”

"Det er okay," lød det bagfra. De vendte sig og så den høje mand komme smilende hen imod dem. "Lad dem komme ind. Jeg formoder, det er læreren fra Danmark med sit band." Han rakte dem hånden.

"Ja, det er mig der er Gorm," sagde Gorm og præsenterede Martin. Martin spurgte, om det var okay, han fotograferede. Det var det selvfølgelig.

"Grabowski und hans kameramand er der allerede."

Gorm spottede med det samme Janssen, der havde placeret sig i behørig afstand og med frit udsyn til hotellets bagindgang, de hilste med et nik. Grabowski stod lidt længere henne og talte med en yngre kvinde, en af køkkenpigerne. Henne ved indgangen til baren sad to betjente parat.

Uden skyderi, uden modstand i øvrigt, overgav to af køkkenpersonalet sig, de var fundet sammen med kasserne nede i kælderen. Den ene gik og gentog, at de ikke vidste, at der skulle være noget ulovligt i de kasser.

s. 345

Han bankede på døren til baglokalet, hvor der stod "Privat". Der lød et kom ind. Han stak hovedet indenfor og mindede om, at de jo skulle have hyren. De lå allerede parat på det store bord. Og hvad så med næste weekend? ville han vide.

Aftalen måtte indtil videre aflyses, da de jo ikke kunne vide, hvad der ville ske med Helmut. Han havde allerede ringet om, at det ikke ville kunne lade sig gøre. De havde også overhørt et par samtaler mellem medlemmer af bandet. Og samtalerne havde virket lettere inkriminerende.

Gorm følte fødderne blive varme og spændinger i skuldrene.

"Kommer du ind og får pengene?" opfordrede den ene, den mindste. Den største havde allerede fat i Gorms arm og førte ham blidt, men bestemt hen til en lænestol ved et tebord.

"Så kan du måske forklare, hvad og hvorfor I har talt så meget om Helmut."

"Det er da naturligt, ikke? Jeg er jo næsten blevet forsørget af ham. Hvorfor skulle vi ikke tale om ham i bandet? Han har givet mig både løn og logi. Også bandet har han sørget for."

"Forstår du, Gorm, du har talt med en journalist om Helmut og hans forretning. Og jeres samtale harvde en retning, som vi formoder kunne skade ham, og ..."

Gorm afbrød ham.

"Hvad er det, du tror? Jeg forstår overhovedet intet." Han hævede med en irriteret gestus sin stemme til teatralisk niveau, rejste sig fra stolen, slog oprevet ud med hånden og ville gå. Han mærkede et hårdt slag i nakken.

s. 347

Han lå med hele overkroppen skråt ind mod rummet under bilens bagsæder og hørte nu brudstykker af en samtale og opsnappede enkelte ord og sætninger. Farten var blevet sænket.

"Har du en ide?"

"Næ, jeg tænker kun på pengene." Et grin. "Hvor skal vi gemme dem?" Mumlen.

"Men danskeren, hvad med ham?" Mumlen, som han ikke fik fat i.

"Jeg skal pisse. Der er der en."

"Det skal jeg også."

s. 355

Berlin, søndag d. 21. april

”Vent lige,” lød en kvindestemme udefra. Han gryntede.

Han hørte hurtige skridt fjerne sig og en dør blive åbnet. Måske et bagagerum. Lidt efter kom hun igen.

„Jeg prøver med dækjernet.“

Ikke dumt!

Dækjernet blev stukket ind ved siden af låsebeslaget. Det knagede ganske lidt, der skete ikke meget. Hun prøvede igen på den anden side.

„Spark på bagklappen og låsen, mens jeg stikker den ind igen. På tre!” Hun stak den ind igen og talte til tre, og han sparkede alt, han kunne, med sine sovende, sammenbundne ben. Klappen gik op. Han mærkede et kraftigt tag om læggene.

Med stort besvær fik hun ham vendt og gelejdet op over kanten, så hun kunne få fat under hans arme. Det gjorde ondt som ind i helvede. Men han var fri – sådan da. Hun greb fat i ham og trak ham op af bagagerummet og ned på asfalten. Der lød et par brøl et godt stykke henne fra stien op mod toilethuset.

Hun måtte slæbe ham hele vejen over til sin bil og nærmest proppe ham ind på bagsædet. Da hun var nået om og ind på førersædet, var de to bodyguards henne ved dem og hamrede med al kraft på sideruderne.

Hun gassede voldsomt op og bakkede ud med hvinende dæk. Gorm lå, så han ikke kunne se, hvad der foregik, men et voldsomt bump og en knasen fra frontruden forfra fortalte ham, at hun havde ramt noget stort. Han kunne lige fornemme den store krops rul henover taget og ned ad bagklappen på den ældre hatchback, han var blevet reddet i.

Kvinden var mørk i huden og i en slags træningsdragt. Aftenen havde bredt sig, kun horisonten lyste lidt. Hun vendte sig kort om mod ham. Han så mest hendes hvide, skinnende øjne med de store pupiller. De smilede kort til hinanden.

Hun rakte ham en cola. Selv om den var lukket op, og der var drukket lidt af den, bekom den ham vel. Han drak det hele i to slurke. Bøvsede befriende.

”Tak! Tak!” fik han råbt ud i den indelukkede og svedlugtende ældre Toyota, som han ville huske i mange år. Hun svarede ikke.

Han lagde sig lidt mere bekvemt tilrette og følte igen søvnens favntag. Bandet, Henriette, Helen, pigerne, prøvede at holde øjnene åbne. Bilens venstre hjul ramte et hul i vejen, han vågnede lidt. Derefter svimmelhed. Øjeblikket efter sov han.

s. 362-364

Berlin, Tyskland, søndag d. 21. april

“Nu har jeg snart fået nok. Altid er der bøvl med den dreng,” råbte han og røg frem i stolen. “Han bliver aldrig klogere.”

Hans kone, som i sofaen ved siden af ham sad og strikkede, beroligede ham, lagde hånden på hans skulder. Hun rejste sig og kyssede ham blidt i håret. Vidste, at det fik ham lidt ned.

“Jeg laver en kop kaffe, skal du også have noget?” Hun ventede ikke på svar, men lavede nok til fire kopper. Som regel holdt han på ikke at ville drikke kaffe inden for mindst tre timer før sengetid, men det overholdt han aldrig, det princip. Hun grinede stille ad ham, et grin med stor kærlighed. Han gik så meget op i fodbold, at han nogen gange drømte om det og talte i søvne. Som yngre havde han spillet på Dynamo Dresdens andehold, enkelte gange endda været reserve på førsteholdet. Dengang var der ordentlige spillere til.

Kampen mod Union Berlin – i Berlin – i tv blev spillet på dagen for klubbens 60-års jubilæum. 60 år. Han havde været med fra starten. Han var 76 og stadig holdspiller – OG socialist, hvis nogen spurgte. Kampen blev fløjtet af. Den endte uafgjort 0-0. Bedste resultat mod Union i flere år. Det var anden gang, han havde set kampen, siden den blev vist for to dage siden. Han rejste sig og gik ud på badeværelset.

De havde haft besøg af svigerdatteren lørdag eftermiddag og aften og fra køleskabet tog hun resterne af kagerne fra lørdagens kaffebord. Svigerdatteren var stor, rigtig stor, og spiste meget - hele tiden. Da hendes mand, deres søn, levede, var hun normal at se på, nu var hun et 'monster', kaldte Anton hende. Der var kun et mindre stykke tilbage af den Kirschtorte, som svigerdatteren var så vild med. Til gengæld var der kun spist en tredjedel af hendes Stolle. Anton skulle have kirschtortestykket. Hun fandt også en Weinbrand og to glas frem. Hun hørte toiletskyllet og skyndte sig at dække op på sofabordet. Da han kom tilbage stod det klart med broderet dug og to tændte stearinlys.

“Hov, hvorfor det, kære, hvorfor.? Er det din fødselsdag?” Hans overraskelse var ægte.

“Kun fordi jeg elsker dig,” sagde hun og tog ham i hånden, førte ham om til hans yndlingsstol og skubbede ham blidt ned i den. Hun kyssede ham igen blidt på håret.

Det ringede på døren. De så på hinanden, og Anton var den første, der åbnede munden.

“Altså, går du, eller skal jeg?” Hvilket normalt betød, at han mente, hun burde.

Udenfor stod en mand, som ikke lignede en dørsælger eller en fra Jehovas Vidner. Han lignede en, der havde brug for hjælp.

“God aften,” sagde hun, “kan jeg hjælpe Dem?”

“God aften! Ja tak!” sagde Gorm, „Jeg ved ikke, hvor jeg er.“

“Kom indenfor. Jeg tager lige jakken. Hvad hedder De? Jeg hedder Gerda.” Hun hængte hans jakke op på stumtjeneren.

“Mange tak, jeg er Gorm.” De gav hånd og gik ind sammen, hvor hun præsenterede ham for sin mand, Anton, som han gav hånden.

“Du er ikke tysk?” De var hurtigt blevet dus.

“Jeg kommer fra Danmark.”

Gorm forklarede så meget, som han kunne forsvare for ikke at gøre dem alt for urolige. Han var lærer og musiker og havde spillet på en berlinsk bar. Han havde drukket lidt for meget og lagt sig til at sove på bagsædet i sin bil, og nogen havde åbenbart syntes, det var sjovt at køre ham et fremmed sted hen. De så på hinanden.

“Unge mennesker. De giver altid bøvl.”

“Du skal ikke forklare det hele,” sagde konen. “Kan du have noget kaffe og kage?” Hun skænkede op i sin kop, lagde det eneste stykke kirschtorte over på sin tallerken, og stillede det hele over til ham. Anton brummede svagt, men tav så. Hun stillede også sit cognacglas over til ham og hældte en stor weinbrand op. Han sagde mange tak og kikkede begærligt på glasset. Men drak ikke.

“Du er da kommet en smule hjemmefra. Det ligner overhovedet ikke sjov. ... Det hedder Teupitz her, omkring 50 - 60 kilometer fra Berlin. ... Egentlig kommer vi fra Dresden, aber Anton fik job som skovarbejder. Så flyttede vi hertil. Ikke sandt, Anton?”

“Jo da!” Manden nikkede venligt til Gorm, “men du skal da ikke fortælle hele vores livshistorie,” sagde han til hende med sin buskede øjenbryn hævet.

Gorm havde kun taget en enkelt mundfuld af kagen, som var ganske god, men kager var ikke helt hans foretrukne, og han tog en slurk kaffe. Han lukkede øjnene, sank og nød eftersmagen. Dejligt! Hun kom tilbage med service og et glas til sig selv og skænkede sig en weinbrand. Hun løftede sit glas mod dem begge, og de gjorde det samme. Og drak. Gorm nød styrken, smagen af kaffe, som med sin elegante bitterhed understregede brandyens sødme. Han lukkede øjnene igen.

“Prøv stollen. Den er ikke helt så sød.” Hun tog Antons tallerken og byttede om på dem, så han fik torten og Gorm stollen. Anton kikkede på sin kone, hun gav ham et lille nik og et smil. De spiste lidt i ro. Stollen var bedre. Og passede godt til weinbrand og kaffe. Han spiste det hele og den søde, aldrende husmor så tilfreds ud.

Da han stillede koppen fra sig, hældte hun straks koppen fuld og spurgte, om han ville have et stykke mere. Det ville han godt. “Jo, tak!”

“Undskyld, men vil I lade mig benytte jeres telefon. Jeg skal jo tilbage. Mine venner bekymrer sig sikkert. Hvor sent er det? Min mobil er væk.”

“De er nok blevet berøvet af en landevejssigøjner,” udbrød Anton med munden halvfuld af kage. Han tog en slurk kaffe. “Heromkring er der mange af dem. De har en stor lejr lige ovre på den anden side af søen. Meld det til politiet!” Konen kom med en ældre trådløs telefon.

Gorm gik ud i gangen, tastede Martins nummer, som var et af de få numre, han faktisk kunne huske. Der var forbindelse med det samme, men Martin svarede ikke, og han havde åbenbart ikke sat mobilsvaret til. Gorm prøvede igen. Samme resultat. Skulle han kontakte dem derhjemme for at få Martins nummer? Skulle han her midt om natten vække Helen og gøre hende mere bekymret, end der egentlig var grund til? Heidis' eller Jens' huskede han heller ikke. Hvem var der lige?

“skal jeg hente vores telefonbog? Nej?” Konen så meget bekymret ud.

“Prøv en gang til!” opfordrede manden.

Gorm trykkede på gentageknappen, men kom heller ikke igennem denne gang.

Ægteparret så på hinanden, manden trak øjenbrynene op, og skuldrene, hovedet lidt på sned, ligesom opgivende. Konen imiterede ham. Gorm kunne se at de vidste hvad hinanden tænkte. Konen smilede pludselig, fyldte glassene og kopperne.

“Altså,” sagde hun, “det behøver vel ikke være så svært. Skål!”

Gorm kikkede fra den ene til den anden med et lidt usikkert, skævt smil. Han tømte sit glas.

“Jeg kører dig tilbage,” sagde manden så efter at have siddet og overtalt sig selv. “Men vi skal nok vente lidt på grund af alkoholen, ik'.”

“Nej ... vil De virkelig gøre det? Fantastisk. Mange, mange tak! Fantastisk!” Han hævdede sin brandy og skålede. Anton hævdede sin kop. Konen tog mandens brandy og hældte den i sit eget glas.

“Du har jo ikke fået så meget, Anton. I kan roligt tage af sted. Jeg laver jer en kande kaffe.”

s. 365-368

Berlin, søndag d. 21. april

“Nå, de vil ikke overhale. Mærkeligt, der er da fint med plads her.” sagde Anton nærmest til sig selv, da de havde kørt et par kilometer og var kommet ud på asfalteret vej. Han sagtnede farten, trak lidt mere til højre og blinkede, som ville han standse, så de kunne overhales. Bilen bagved holdt sig bagved.

“Nå, nu!” Han satte farten op igen til de lovlige 70 på denne strækning. Gorm holdt øje med bilen bagved via højre sidespejl. Den holdt sig i pæn afstand. Der var en af to forklaringer: enten var det gamle mennesker, som ikke turde, eller også var nogen simpelthen efter dem – af en årsag, han ikke lige havde lyst til at forestille sig konsekvenserne af.

"Er det bare gamle mennesker, en gammel kone eller hva'?" tænkte Anton højt, som om han kunne læse tanker. Han skævede over til Gorm, som ville han høre hans mening.

"Ja, det kan man ikke vide," bedyrede Gorm stille, mens han stadigvæk prøvede at fortrænge. Landevejen delte sig, og de tog vejen højre om søen forbi golfbanen. Anton satte farten lidt op. Bilen bagved fulgte trop. Anton sagtnede farten ind, men speedede pludselig op, og den aldrende pickup reagerede hurtigt, forbavsende hurtigt, syntes Gorm. Han rev bilen til højre ad en sidegade, som 3-400 meter frem slog et skarpt sving, hvorefter han inde i det, der nu var skov, holdt ind til venstre mellem en klynge mindre egetræer og slukkede lyset. Et øjeblik efter drøede en sort BMW forbi.

"Åbn lige handskerummet, og tag apparatet med objektivet, helt inde, tak!" Han kørte uden lys ud på vejen og hen til det skarpe sving, hvor han drejede ind ad en vej, som løb langs skovområdet. Et par hundrede meter fremme tog han en sidevej, hvor det blev bælgmørkt. Han stoppede.

"Giv mig hurtigt brillerne, tak!" Gorm gjorde, hvad han blev bedt om, stadigvæk noget overrasket, næsten chokeret over den aldrende mands evner bag et rat. Som om han havde prøvet det før. Og nu det der night vision-udstyr. Nå da da! Mod himlen bagude flakkede lys fra billygter i takt med vejens ujævnhed, der hvor de lige var kommet fra.

"Godt, så kan vi roligt køre en smule længere." Han lod bilen fortsætte rundt om søen, som man svagt skimtede mellem egetræerne. "Må lige finde et godt sted." Han sad med brillerne på og stoppede så pludselig. Bakkede tyve meter hen til et indhak ved siden af vejen og ud mod søen. Lige over for lå indkørslen til en sommerhuslignende villa, godt skjult mellem træerne. Han bakkede derind i tomgang, trak håndbremsen, slukkede tændingen og rullede vinduet ned.

"Vi må gå du fra, tror jeg, at de også slukker for lyset. Så vi venter." Som han havde forudset, var det flakkende lys mod skyerne ophørt. I nattens relative stilhed, kun let brise, som dæmpedes af trætoppene, hørtes den elegante summen af en BMW's seks cylindre komme mod dem fra den modsatte vej rundt om søen.

"Der kommer de!" udbrød Anton, tændte bilen og speedede op så pickuppen brølede. Så tændte han fjernlys inklusive Tågelygter og ekstraprojektører og lod bilen springe frem akkurat i samme øjeblik, som deres forfølgere var ud for dem. Der var ikke ret meget, de kunne nå at gøre endsige tænke for at undgå den skæbne, som i form af en ældre bil med en endnu ældre mand bag rattet tvang dem med et bragende skub ud over kanten og ned i søen. Anton bakkede tilbage på vejen og kørte i jævnt hurtigt tempo tilbage mod byen.

"God bil, ik'!"

Gorm sad og fordøjede hændelsen - eller rettere: han forsøgte at sluge det, der var sket. Men det var et par lidt store mundfulde, som han skulle tygge igennem, inden mavesyren, som i øvrigt havde meldt sin tilstedeværelse allerede under de vilde manøvrer, ville kunne klare omdannelsen af sejt foder til den rette substans, som kunne glide gennem systemet. Gorm selv var ret tilfreds med analogien, selv om han ikke lige havde taget højde for kroppens egentlige, samvirkende

funktioner. Fred være med det. Forfatteriet blev nødt til at vente. Det allervigtigste var lige nu, at de var sluppet af med fjolserne, som højst sandsynligt var Helmut's to bodyguards, som på en eller anden facon havde sporet sig frem til ham. Han håbede helt ind i sin slunkne sjæl, at de havde fået en voldsom forskrækkelse, selvom de nok var relativt ufølsomme over alt. Umiddelbart kom han til at sammenligne med Lisbeth Salanders halvbror i Stieg Larssons trilogi.

Anton overholdt igen fartgrænserne. Han sad stille og var begyndt at nynne svagt. Gorm kunne ikke genkende melodien. Men det lød som en slags jazz.

"Jeg beder dig mange gange om undskyldning. Normalt kører jeg ikke sådan. Jeg er en god bilist, det siger min kone også." Han kikkede munteret på Gorm. Så grinede han hjerteligt.

"Forklar lige hvornår og hvor du har lært det?" ville Gorm vide.

"Ja ja, men først skal jeg have en kop kaffe. Giver du mig noget?"

Gorm var meget omhyggelig med ikke at spilde, selvom hænderne rystede en smule. Han tog en smule selv. Antons kone havde også lagt et par stykker stolle i den mulepose, de havde fået med. Anton ville gerne have, han var blevet sulten af aktionen, mente han.

"Det er længe siden," begyndte han med kage i munden. Han skyllede munden ren med Kaffee og fortsatte. "Da jeg efter krigen havde færdiggjort min uddannelse som ingeniør, blev jeg tvunget ind i Volksarmeen. Ja, tvunget! Der var indført værnepligt. Mange af mine kammerater var ligesom jeg fredelige, unge mænd, og jeg ville aldrig kunne dræbe et andet menneske. Som veluddannet borger fik man store muligheder for at gøre karriere, men da jeg ikke var soldat, kunne det aldrig lade sig gøre. Så jeg besluttede mig at blive byggesoldat – uden våben."

I halvandet år, 1963-64, var han reserve for reserverne og gik rundt med et spadeemblem og blev kaldt Spati. Han gjorde sig anvendelig, hvor end han gjorde tjeneste. Når de ikke byggede, kørte de med syge. Han fik kørekort til det hele. Da hans tid som Spati var omme, søgte han forskellige job som ingeniør, men der var ingen at få – for ham. Valget til Bausoldat havde fået konsekvenser. Arbejdsløs, skønt der "ikke fandtes arbejdsløse" i DDR.

"Jeg blev en af de akademiske, usynlige arbejdsløse. Kunne jeg flygte? Nej! Det var for farligt, ja sågar dødbringende."

Han flygtede gennem Tjekkoslaviet til Østrig gemt i en gammel ombygget Cadillac, som en af hans venner, Burkhardt Veigel, havde. Det kostede intet andet end omkostningerne. Og frygten. Skjult mellem bagsæder og bagagerum lå han imellem syv og otte timer og skiftevis svedte og frøs. Da han inde i Østrig sad i bussen på vej til Wien, følte han sig tom indeni, forklarede han. Ofte er denne tomme kulde vendt tilbage. Fremmedgørelse, hjemløshed, måske dengang, men hvorfor stadigvæk – i dag?

"Et mysterium for en freudianer," grinede han uden patos.

Anton slog sig ned nogle måneder i Frankfurt, hvor der var størst mulighed for arbejde, vurderede han. Han blev ansat i et byggefirma som assisterende byggepladsleder, hvor der da

indimellem var interessante opgaver. Dog først efter at have taget diverse kurser, da man ikke anerkendte den østtyske uddannelse. Men ingen opgaver nok så spændende kunne fortrænge hans længsel hjem. Ved ordet "Heimat" anede Gorm en lille nedtoning, som når et barn tilstår, at det har tisset i bukserne.

Han blev kontaktet af en gruppe tidligere DDR-borgere, hvoraf de fleste var nået at flygte, inden muren blev bygget. To af dem blev hans rigtig gode venner.

Gruppen viste sig at være en underafdeling af den tyske efterretningstjeneste BND, som lå i Pullach nær München. De efterfølgende fire år fungerede han som agent med bopæl i München OG i New York, hvor han indrulleredes som tysk kontraagent i ingeniøraftdelingen. Han blev underlagt intensiv fysisk og mental træning. Skygning, fotografering, bilkørsel i forskellige typer og mærker, overlevelse på gaden og i naturen. Denne træning fremhævede han som det mest positive, han fik ud af de år.

Han og en af vennerne fik opgaven i detaljer at kortlægge alle relevante lokalområder i og omkring DDR. Udregnede broers belastningskapacitet, opdaterede listerne over vejanlæg, nyopførelser af fabrikker, naturområder.

Han opnåede gennem en tidligere ven og stasibetjent et godt overblik over overvågningen af berlinske borgere.

På en tur til Dresden i 1969 traf han kvinden i sit liv, hende, Gerda, der skulle blive hans kæreste og samleverske i mere end fyrre år. Tilbageflytningen til DDR, Dresden, skete med falsk pas og udstrakt hjælp fra både Pullach og Langley mod, at han virkede som lokal kontraagent. Kærligheden til kæreste og hjemland udgjorde hovedet på det søm, der mentalt fasthamret forhindrede enhver tvivl i hans hjerte.

Fra vinteren 1970 og indtil murens fald havde hans liv været gødet af to ting: hadet og mistroen til det østtyske regime og kærligheden til Helga.

Toyota'en var nærmest fløjet til Berlin, hvis oplyste himmel ledte dem vejen, og de var nu kommet til Charlottenburg, hvor den svingede ind på Hallensee-fracørslen til Ku-Damm. Med anstændig fart bragte Anton Gorm til Knesebeckstrasse, hvor Gorm for nylig havde boet sammen med Henriette og Frank, og drejede varsomt ind til venstre.

Anton parkerede Toyotaen i den stille sidegade til Kurfürstenstrasse og fandt en cigaret frem og bød Gorm. Trods Gorms mangeårige forkastelse af tobak, tog han imod og trykkede cigarettænderen i bund. Anton smilede.

"Nå, hvad så? Tror du, du kan finde du af det herfra."

"Ja, klar." En pause, hvor han tog tilløb, varede kun få sekunder, men føltes som en evighed. Anton brød pausen.

"Jeg ved, du er ved at sige tak. Men jeg forstår." Pause igen.

“Du har slet ingen anelse om, hvor glad jeg er,” udbrød Gorm og vendte sig om mod den fantastiske ældre mand. “Du har, du og din kone har reddet mig. Det vil jeg aldrig glemme, jeg vil aldrig glemme det.” Endnu en pause, hvor han søgte ro til at fortsætte. Han tog et kvælende sug af cigaretten. Med grødet mæle lod han Anton forstå, at den slags møder var med til at konsolidere hans tro på verden, en bedre verden, end både totalitære regimer og liberalistiske demokratier kunne magte. Han talte i flere minutter om verdens ondskab og godhed, dualisme og menneskelighed. Undervejs nikkede den gamle, som jo slet ikke var så gammel, af og til, når Gorm understregende gentog en sætning, et ord, holdt kunstpause, mens han tog tilløb til næste frase.

“Du er sandheden. Den personificerede sandhed er du.”

“Jeg glemmer heller ikke dig og denne nat. Det har virkelig overbevist mig, at jeg ikke har glemt faget. Og dermed mener jeg ikke min uddannelse som ingeniør.” Han smilede stort.

“Nej, det var en forrykt, vild tur. Fortæller du det til din kone?”

“Selvfølgelig. Hun vil pumpe det hele ud af mig.” Han grinede. “Jeg kan aldrig beholde mine oplevelser for mig selv. Som tidligere politikvinde kender hun alle forhørsteknikker.” sagde han velopløst.

Bekendtskabet, samværet, oplevelsen og snakken rigere gav de hinanden hånden og udvekslede telefonnumre og adresser. Et farvel midt i et univers af ledestjerner, ret på kurs - og ny inspiration.

Men først skulle han hen på Pension Sylvia og låne telefonen, måske låne deres pc med netadgang.

Meget var muligt denne nat.

s. 418-419

Esbjerg, tirsdag d. 23. april 2013

Frank ventede. Omstillingen til Müller tog sin tid, mens "Für Elise" i en håbløs mobiludgave gjorde sit til at irritere ham.

"Hallo! Det er politikommisær Joachim Müller, Berlin Mitte."

"Ja, hallo, jeg er Frank Bennetzen fra Danmark, Esbjerg. De husker mig måske fra hospitalet, jeg..."

"Ja, bombeofferet. Jeg husker det tydeligt. Hvordan går det?"

"Sådan da. Jeg venter stadigvæk på et nyt øje." Han prøvede at lyde let til mode.

"Det skal nok blive godt." Lille pause. "Hvad kan jeg hjælpe Dem med?"

"Jo, jeg ville gerne have at vide, hvad De har fundet ud af. På hospitalet tænkte jeg meget på det."

"Ja, spørg løs."

Müller kunne bekræfte, at de var gået væk fra selvmordsteorien. Liget, eller rettere resterne af det, var blevet brændt før eksplosionen. Man havde med sikkerhed kunnet afvise, at eksplosionen havde forårsaget branden. Faktisk var der klare spor, der tydede på, at det havde brændt i nogen tid før eksplosionen. Eksplosionen var arrangeret, så lufttrykket ikke kunne puste ilden ud, hvad man måske kunne forvente ville ske. Teknikerne havde fundet en tand på det brændte lig i den sprængte bygning, som man ikke i hans tandlæges tandkort kunne placere i Friedrichs mund, så at sige. Summa summarum: Der måtte være tale om et mord. Spørgsmålene var så: Hvor var Friedrich så, og hvem var den brændte mand? Var Friedrich eventuelt morderen? Hvilket det tydede på. Det ville også forklare, at sprængningen fandt sted, da huset i øvrigt var forladt af det jødiske par. Friedrich kendte sikkert deres vaner. De næste naturlige spørgsmål: Hvilket motiv havde Friedrich? Hvorfor iscenesætte sin egen død så drastisk? Havde Frank måske tænkt på det?

Nej, Frank havde ikke tænkt på lige netop det, ikke før nu. Han havde haft en ny smag i munden siden Gorms besøg, en krydret smag, han ikke genkendte. Nu kom den, krydret, stærk og ond som den værste chili, som en Trinidad Scorpion. Han fik den i én mundfuld og evnen til erkendelse kvaltes i surreal halsbrand og mavekrampe.

"Hallo, hr. Bennetzen, er De der endnu?"

"Ja, undskyld. Jeg har en aftale. Ha' en rigtig god dag!!" Frank lagde på.

Han gik hen og drak to glas vand. Gurglede, inden han sank. Skrig fra flere vrangvendte kroge i underbevidstheden formedes til spasmer omkring rygmarven. Han knækkede sammen på gulvet foran køkkenvasken. Sad på knæ med hovedet mellem armene, hænderne samlet bag nakken, hvor de klemte og trak, som ville de massere eller knække sin egen nakke. Han tog sig sammen og slap, rejste sig stift ved vasken og brækkede sig. Mørkebrune, knap opløste klumper løb hen imod

afløbet, rester af ost, knækbrød og mørkt øl, blandet med kaffe, mavesyre og galde. Det stank af død og kloak, og han brækkede sig igen. Slim drev langsomt fra svælg, via mundvige ned på stålvaskeens spejlbillede af det ansigt, som han i øjeblikket hadede.

Han skyllede grundigt efter, brugte opvaskemiddel og engangsskuresvamp.

På afspilleren lå en englesmuk Hildegard Knef og udsendte mindelser om glæder i hans egen by. Han switchede over på radioen. Klassisk kanal.

Also sprach Zarathustra. (Således talte Zarathustra)